

та). Оказва се, че без значение на идеологическата си принадлежност човекът, подвластен на несъзнаваното – гибелната страст на любовта, поглежда в бездната и не може повече да отклони погледа си от нея. Завладян от взирането в нея, той е обхванат от пристъпите на меланхолия, на загубеното или непостигнатото, осъден на гибел.

Изводи: Меланхолното преживяване се основава на опита на аза за пресъздаване на пожеланото, изгубеното; за отчаяно търсене знаците на новата цялост в разпадналите се фрагменти на живота. Чертите на меланхолията-чувствителност, деперсонализация, неясни граници на индивидуалната идентичност на собствения аз, склонност към повторения (неопределеност, регресия, непоследователност), определят формата на модерното съществуване като болезненост, като подвластност на несъзнаваното в себе си, което в крайна сметка довежда до разпадането на субекта, от което се интересува Димитър Димов.